

Ceea ce este desăvârșit în 1 Corinteni 13

Versete călăuzitoare: 1 Corinteni 13.8-13

1 Corinteni 13.8-13: Dragostea nu pierde niciodată. Profețiile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit. Căci cunoaștem în parte și profetăm în parte; dar, când va veni ce este desăvârșit, acest „în parte” se va sfârși. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când am devenit matur, am terminat cu ce era copilăresc. Acum vedem ca într-o oglindă în chip întunecos, dar atunci vom vedea față în față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin, cum am fost cunoscut și eu pe deplin. Acum, deci, rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.

Două epoci sunt puse față în față

Aici trece pe prim plan un aspect nou. Și acesta este, că darurile au nevoie pentru exercitarea lor nu numai de dragoste, ci ele, dacă ele vin de la Dumnezeu, au delimitarea lor. Darurile sunt numai pentru un timp. Și acesta este timpul, ca să spunem cu inversul cuvântului din versetul 9, *nedesăvârșirii*. Darurile sunt desăvârșite în ele însele, căci ele vin de la Dumnezeu, cu toate că persoanele care le practică sunt nedesăvârșite. Însă darurile sunt date deoarece Adunarea se află într-o stare de *nedesăvârșire*. Dăruirea darurilor are ca premisă *nedesăvârșirea* noastră. Noi avem nevoie de profeții, deoarece noi suntem încă nedesăvârșiți. Noi avem nevoie de cunoaștere, de descoperiri și orice altceva ar putea fi în acest capitol și de asemenea și în capitolul 12, deoarece noi ne aflăm încă într-o stare de *nedesăvârșire*. Darurile sunt nimic fără dragoste.

Însă aici mai este adăugat încă un punct, și acesta este că dragostea ca atare este mai mare decât darurile în sine, deoarece darurile sunt numai pentru un timp, în timp ce dragostea rămâne veșnic. Deci, pentru versetele 8 până la 13 este foarte important să se vadă că aici este vorba de două epoci, de două perioade de timp, care urmează succesiv. Epoca în care noi trăim acum este epoca *nedesăvârșirii*, și epoca care va urma, și anume la venirea Domnului Isus, când noi vom intra în gloria desăvârșită. Epoca aceasta este parafrazată prin cuvântul „desăvârșit” (1 Corinteni 13.10).

O a doua interpretare

În zilele noastre – de fapt începând din secolul trecut – se dă deseori o explicație, prin care ce este desăvârșit este ceva care s-ar fi împlinit deja acum. Ar fi ceva care în timpul apostolilor era încă de viitor, și se gândește apoi în general la încheierea canonului nou-testamental. În timpul apostolului Pavel mai erau necesare descoperiri, deoarece canonul Noului Testament nu era încă încheiat. Dar după ce Biserica a primit întreaga descoperire a Noului Testament a luat naștere ce este desăvârșit, și de aceea anumite daruri – cum ar fi profeții deosebite, profeții referitoare la adevăruri necunoscute, descoperiri și în mod deosebit vorbirea în limbi – într-adevăr erau foarte necesare înainte, dar după aceea nu mai erau necesare. O astfel de explicație are desigur o

anumită atracție, în mod deosebit pentru aceia care vor să delimiteze vorbirea în limbi strict la timpul apostolic.

Dar, am spus deja, aici este vorba de semnele apostolilor – vedem aceasta în mod deosebit în 2 Corinteni 12.12. Darurile semnelor sunt foarte sigur legate cu slujba apostolică. Și vom vedea mai târziu în capitolul 14 că darurile semnelor erau un semn pentru necredincioși – probabil chiar în mod deosebit pentru Israel – ca semn în timpul de început, că mântuirea ar fi venit pentru toate națiunile. Deci ar putea să fie așa. Este greu de dovedit definitiv.

Gândesc că ar fi *teoretic* de imaginat, că și astăzi pe câmpurile de misiune ar avea loc o astfel de vorbire în limbi, la care necredincioșii vor înțelege această vorbire. Aceasta este o condiție, așa cum vedem în Faptele apostolilor 2. Sunt limbi care nu au fost învățate de misionari. Limbi, pe care ei le pot înțelege și prin care ei vin în atingere în aceste vorbiri în limbi cu puterea minunată a Duhului Sfânt. Teoretic aceasta ar fi probabil posibil. Nu doresc să mă pronunț în privința aceasta, aceasta depășește cadrul acestui capitol.

Dar dacă neapărat există părerea că vorbirea în limbi era limitată absolut la timpul de început, atunci aceasta nu are voie să determine încă interpretarea noastră a noțiunii „ce este desăvârșit”. Atunci trebuie să se rămână deschis pentru posibilitatea că „ce este desăvârșit” nu a venit la sfârșitul secolului întâi, oricât de frumoasă ar fi această interpretare, pentru ca prin aceasta să se poată dovedi că și vorbirea în limbi era limitată la primul secol. Însă eu cred că în acest capitol nu este posibil ca în cazul cuvântului „ce este desăvârșit” să se gândească la ceva care pentru Pavel era încă de viitor și pentru noi este acum deja demult trecut, prin aceea că „ce este desăvârșit” a venit deja la sfârșitul secolului întâi.

Și de ce cred eu că aceasta nu este posibil aici? În primul rând deoarece este aproape de neimaginat cum ar fi putut credincioșii din Corint să înțeleagă o astfel de explicație. Cum ar fi putut ei în cazul „ce este desăvârșit”, așa cum stă scris aici, să-și poată imagina: încheierea canonului Noului Testament? Aceasta depășește cum mult contextul acestui capitol. Însă foarte deosebit de decisiv este pentru mine versetul 12, unde noi citim de două ori: „acum” și „atunci”. „Acum” este epoca actuală, nu numai epoca apostolului Pavel, noi trăim încă în timpul acestui „acum”. Și „atunci” este și pentru noi clar încă de viitor, foarte simplu, pentru că vederea este o vedere față către față și cunoașterea este după cum și noi am fost cunoscuți.

Deci ar trebui să fie clar că nici vederea față către față și nici cunoașterea, după cum noi am fost cunoscuți, nu sunt partea noastră *acum*. Aceasta este exclus, pentru noi este de viitor. Și astfel „ce este desăvârșit” trebuie să se refere la „atunci”, la intrarea în glorie. Mai mult decât aceasta, dacă ținem seama că cuvântul „desăvârșit” include în sine un cuvânt grecesc, înseamnă „sfârșit”, deci *telos*, și dacă ne gândim și la faptul că acest cuvânt se întâlnește de mai multe ori în această epistolă și de fiecare dată se referă la venirea Domnului, și anume la veacul viitor (de exemplu în capitolul 1 și capitolul 15), atunci ar trebui să fie clar că „ce este desăvârșit” se referă la sfârșitul epocii actuale. Apoi, când noi înșine vom fi desăvârșiți, când vom fi în gloria desăvârșită și apoi vom privi față către față și apoi și – în mod deosebit înaintea scaunului de judecată – vom cunoaște după cum și noi am fost cunoscuți.

„A desființa” și „a înceta”

Rămâne întrebarea – ea nu a fost încă rezolvată: Înseamnă aceasta că darul vorbirii în limbi va trebui să rămână permanent în toată această epocă? Nu, nicidecum nu s-a spus așa ceva! Să citim foarte exact versetul 8: „Dragostea nu piere niciodată. Dar, fie profeții: se vor sfârși; fie limbi: vor înceta; fie cunoștința: va fi desființată.”

Profețiile, vorbirile în limbi și cunoștința se vor sfârși, dar dragostea rămâne veșnic, așa cum vom vedea clar în final și în versetul 13. „Profețiile se vor *sfârși*; limbile vor *înceta*; cunoștința va avea *sfârșit*.” Faptul că apostolul folosește aici aceste verbe (*a sfârși* și *a înceta*) nu este simplu din cauza stilului, ci trebuie să aibă o importanță faptul că el spune că profețiile și cunoștința vor avea *sfârșit*. Aceasta este activ, aici este o putere care pune capăt acestor lucruri, în timp ce despre partea din mijloc, despre limbi, se spune că ele vor *înceta*.

Profețiile vor avea sfârșitul lor atunci când se vor împlini, dacă ne gândim la profeții viitoare referitoare la viitor sau la capitolul 14 versetul 3. Cândva va veni un timp în care noi nu vom mai avea nevoie de zidire, încurajare și mângâiere, și atunci profețiilor li se va pune capăt. Ele vor sfârși deodată, de la un minut la altul.

La fel va fi și cu cunoștința. Aceasta nu înseamnă că în veșnicie noi nu vom mai avea cunoștință, ci aici este vorba de o *formă* deosebită de cunoștință, și anume cunoștința așa cum o avem în versetul 12: o cunoștință în parte. Aceasta este forma specifică de cunoștință, așa cum noi o cunoaștem acum: noi cunoaștem părți. Părți care uneori cu greu se lasă unite între ele, deoarece noi suntem ființe limitate, care pot vedea în același timp numai o anumită parte a adevărului și nu au privirea de ansamblu desăvârșită a adevărului întreg. În parte și cu privire la faptul că pe parcursul vieții noastre mereu învățăm ceva. Avem un anumit fel de cunoștință și aceasta este cunoștința nedesăvârșită, o cunoștință care se potrivește stării noastre actuale de nedesăvârșire, o cunoștință caracteristică stării noastre actuale de nedesăvârșire.

Deci o astfel de cunoștință, care ne caracterizează astăzi, se va sfârși deodată fulgerător, de la un minut la altul – aceasta este activ. Despre limbi nu se poate spune așa ceva. Aici stă scris, „ele vor *înceta*”, și forma în limba greacă lasă chiar să se presupună că s-ar putea citi, „ele vor *înceta de la sine*”. Aceasta este important, și aceasta s-ar putea spune chiar și despre semne în general.

Semnele și minunile aparțin trecutului

Este un cuvânt interesant în Evrei 2.4, unde scriitorul epistolei vorbește deja la timpul trecut. Acolo se spune că Dumnezeu „întărea mărturia lor prin semne și felurite minuni”. Acolo se vorbește deja la trecut, și în Faptele apostolilor vedem că numărul semnelor și minunilor au scăzut treptat.

Un părinte al Bisericii foarte cunoscut în lumea greacă, în biserica de răsărit, Chrysostomus, a scris deja în timpul lui – și aceasta era la câteva secole după acest cuvânt -: „Deja în timpul nostru nu mai știm despre ce vorbește apostolul Pavel aici, noi nu mai cunoaștem aceste

aparitii”, și se gândește la cuvântul din versetul 8: „a înceta”. De la el vine această explicație. El spune: „Cunoaștem încă profeții, așa cum Pavel scrie aici, noi cunoaștem această cunoaștere în parte, care trebuie să aibă sfârșit, însă limbile au încetat evident demult, noi nu le mai cunoaștem.”

Două lucruri (cunoașterea și profețirea) vor fi terminate activ, și anume când va veni ce este desăvârșit. Despre limbi se spune aici că ele vor înceta de la sine, și de aceea este ciudat și trebuie să se țină seama că în versetul 9 se vorbește numai despre profeții și cunoaștere, „cunoaștem în parte și profețim în parte”. Deci noi avem acestea încă, noi cunoaștem încă acest fel de cunoaștere, cunoaștem încă profețirea în sensul din 1 Corinteni 14.3, acestea ne sunt încă familiare. Limbile însă nu! Astfel profețiile și cunoașterea vor continua să existe până la sfârșitul veacului actual. „Dar când va veni ce este desăvârșit acest în parte se va sfârși”, în versetul 8 avem o explicație directă a acestui cuvânt „se va sfârși”. Dar așa cum am spus, în versetele 9 și 10 se vorbește numai despre cunoaștere și profețire, că aceste lucruri se vor sfârși. Aceasta nu se spune aici despre limbi, așa precum este și în versetul 8. Și când se vor sfârși ele? Când va veni ce este desăvârșit!

Noi cunoaștem întotdeauna în parte

Repet încă o dată clar pentru toți: când va veni Domnul Isus nu vom mai avea nevoie de profețire în sensul de zidire, încurajare și mângâiere. Noi vom fi ajuns în gloria desăvârșită și acest fel de cunoaștere în parte nu o vom mai avea, căci ea aparține unui timp de cunoaștere limitată, așa cum o avem acum. Nu numai pentru că noi încă nu știm totul, deoarece mereu învățăm ceva, ci felul în care noi cunoaștem este întotdeauna unilateral. Noi avem nevoie de patru evangheliile diferite, patru părți, ca să avem o imagine completă a Domnului Isus. Acesta este felul nostru de cunoaștere. Ar fi imposibil să se scrie *o singură* evangheligie, în care avem imaginea completă, aceasta este din cauza limitării noastre. Noi avem nevoie de epistola către Romani precum și de epistola către Efeseni, și acestea sunt două părți total opuse una alteia, așa spune eu, în orice caz prezintă două laturi total diferite ale aceluiași adevăr: ele se completează reciproc, dar ele au nevoie de prezentarea lor proprie.

Traducerea „în parte” care, după cum cred eu, vine de la Luther, este foarte bună în limba germană pentru acest fel de cunoaștere. Mereu în parte, mereu o parte după alta. Noi nu avem privirea de ansamblu. Nu din cauză că noi știm așa de puțin, ci chiar dacă am ști totul, și atunci cunoașterea noastră va fi numai în parte, mereu parțială, mereu numai o imagine după alta. Așa precum o ladă poate fi văzută numai dintr-o parte respectiv maximal trei părți, dar niciodată toate laturile deodată; aceasta aparține stării actuale de nedesăvârșire, și în veșnicie, ca să rămânem la imagine, vom vedea toate laturile în același timp.

Starea de copil

Deci această cunoaștere va trece atunci când va veni ce este desăvârșit, și aceasta înseamnă simplu, așa cum se spune deja în capitolul 1: „sfârșitul” este venirea Domnului. În versetul 11 apostolul folosește o altă imagine, ca să explice aceasta încă o dată. El vorbește acolo despre două epoci, epoca *copilăriei* și epoca *maturității*. Și el compară foarte clar aceasta cu epoca *nedesăvârșirii*, în care trăim acum, și cu epoca *desăvârșirii*, care va începe abia la venirea Domnului. Epoca, în care trăim noi acum, el o compară cu copilăria. Copilul este limitat în vorbirea lui, în gândirea lui și în evaluarea lucrurilor. El este copilăros, limitat, așa cum vorbirea noastră, gândirea noastră și judecata noastră sunt copilărești în comparație cu starea viitoare de desăvârșire. Noi ne considerăm foarte maturi și gândim că avem multă cunoștință, și într-un anumit sens s-ar putea să fie așa, însă ele rămân sub forma unui copil, vorbind simbolic.

Deci aici nu este vorba de o devenire matură treptată, așa că deja pe pământul acesta se renunță la ce este copilăresc. Aici nu este vorba de creștere, aici este vorba de două etape din viață, care sunt comparate una cu alta. Drept urmare imaginea de aici este limitată, căci pentru noi această desăvârșire, cum am spus, va avea loc deodată, dintr-un minut în altul. Noi vom obține această desăvârșire imediat, când vom fi la Domnul. O anumită creștere are loc deja aici pe pământul acesta, dar rămâne întotdeauna, vorbind simbolic, limitată la starea de copil. Cunoașterea noastră rămâne întotdeauna până la sfârșit în parte. Oricât de mult vom crește în adevăr: el rămâne întotdeauna în parte, și noi avem mereu nevoie de zidire, încurajare și mângâiere, aceasta înseamnă profeție.

Deci el compară aceasta cu cele două faze. Pentru aceasta el se folosește de trei verbe: a vorbi, a gândi și a judeca. Deseori s-a presupus că apostolul Pavel și aici se gândește la trei daruri, despre care el a vorbit în mod deosebit. În acest caz limbile ar sta în legătură cu „a vorbi” și „a gândi” stă în legătură cu profeția și cunoașterea, și deoarece nu se poate spune așa de exact dacă „a gândi” trebuie legat de profeție sau de cunoaștere, aceasta este probabil ceva artificial, să legi aceste verbe cu trei daruri.

Însă în orice caz trebuie să medităm la această stare de copil. Copilăresc înseamnă aici că noi suntem încă dependenți de daruri, nu numai că în timpul de început era nevoie de vorbirea în limbi, ca și cum acum noi am fi maturi și acum nu mai avem nevoie de vorbirea în limbi, căci și noi avem încă nevoie de cunoaștere și profeție. Drept urmare noi ne aflăm încă în epoca copilăriei. Totodată, și în privința aceasta mă gândesc la 1 Corinteni 14.20, s-ar putea face și mai copilăresc decât este nevoie, căci acolo se spune: „Fraților, nu fiți copii la minte, ci în răutate fiți prunci, dar la minte fiți maturi.” Aici se vede că imaginile se intersectează. Se poate în epoca copilăriei, când profeția, cunoașterea și limbile sunt necesare, să te porți în același timp - și anume în două imagini diferite – mai mult ca matur sau mai mult ca un copil.

Credincioșii din Corint, care se laudau cu vorbirea în limbi și cu plăcere făceau paradă în străngerile laolaltă, se comportau copilărește. Căci ei ar fi trebuit să se gândească că ei ar trebui să aducă în străngerile laolaltă ceea ce trebuia să fie de folos, spre folosul întregii Adunări, și din aceasta nu făcea parte vorbirea în limbi în Adunare, pe care nimeni nu le putea înțelege. Dar

chiar dacă ei vorbeau în limbi, care puteau fi interpretate sau traduse, și chiar în cazul că ei s-ar fi limitat total la profetire sau la cunoștință, cu toate acestea noi nu suntem maturi în sensul din 1 Corinteni 14.20. Poți deveni matur prin aceea că te concentrezi tot mai mult la ceea ce este în folosul întregului. Însă nu aceasta este imaginea pe care o avem aici în versetul 11. Aici este vorba de faptul că chiar dacă noi am fi așa de maturi, că aducem numai ceea ce este spre folosul întregii Adunări, atunci aceasta este aici totuși copilărie (vorbind simbolic). Căci simplul fapt că noi avem nevoie de lucruri care sunt spre folosul nostru, cum ar fi cunoștința, zidirea, musturarea și mângâierea, arată că noi încă nu am ajuns la ceea ce este desăvârșit. Și despre aceasta este aici vorba.

Aici este vorba de faptul că noi avem nevoie de daruri și tocmai aceasta dovedește că ceea ce este desăvârșit încă nu a venit. S-ar putea ca în epoca actuală să fie o anumită dezvoltare, și în acest caz se poate spune: dacă limbile încetează de la sine, atunci aceasta înseamnă că va veni o fază viitoare în care aceste limbi nu mai sunt necesare și, dacă te ții cu tărie de ele, aceasta înseamnă de asemenea un fel de a fi copil. Însă chestiunea este aici că chiar dacă noi nu am mai avea limbile și ne-am concentra pe deplin asupra cunoștinței și profetiei sau orice ar putea fi, noi suntem încă în copilărie, atâta timp cât ceea ce este desăvârșit nu a venit. Noi avem nevoie de aceste daruri ca unii care nu sunt încă maturi. Faptul simplu că noi avem o strângere laolaltă ca cea din seara aceasta – spre învățătura noastră -, dovedește că noi toți, eu însumi fiind inclus, suntem încă în starea de copilărie. Căci în desăvârșirea gloriei viitoare nu vom mai avea nevoie de aceste daruri, de niciunul din ele, și de aceea se spune aici în versetul 12, aici avem o altă explicație a acestui fapt: „Acum vedem ca într-o oglindă în chip întunecos, dar atunci vom vedea față în față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin, cum am fost cunoscut și eu pe deplin.”

Ca într-o oglindă

De altfel s-ar putea spune că ambele (1 Corinteni 13.12) vorbesc despre cunoaștere, și versetul acesta ne dovedește ce fel de formă are cunoașterea noastră, și noi am văzut unele lucruri în privința aceasta. Cunoașterea este așa precum privești într-o oglindă. Folosesc aici mai bine cuvântul oglindă decât fereastră, așa cum spune adnotarea. Este o oglindă, și noi știm astăzi că în timpul acela Corint era o cetate foarte cunoscută din cauza industriei de oglinzi. Și oglinzile, care se făceau în Corint – din metal, nu din sticlă -, constituiau o lucrare deosebită. Deci noi nu trebuie să presupunem ca de la sine înțeles că aceste oglinzi ofereau o imagine vagă și ștearsă, nu neapărat aceasta a fost intenția apostolului.

Probabil ar trebui tradus mai degrabă, așa cum se spune în adnotare; acolo se spune: „enigmatic”, și aceasta este ceea ce în greacă stă scris acolo, nu întunecat sau neclar, ci „enigmatic”. Și este foarte probabil că în privința aceasta apostolul s-a gândit la Numeri 12.8, unde noi avem aceeași expresie în traducerea greacă a Vechiului Testament și unde Dumnezeu îl compară pe Moise cu alți profeți. Ceilalți profeți primesc mesaje prin viziuni și prin vise, însă Moise nu: „Eu vorbesc cu el gură către gură, deschis, și nu în vorbiri întunecoase [parabole, enigme]”, spune Dumnezeu. Aceasta este aici față către față, și este în concordanță cu *gură către gură*. Vedem la Moise că era o legătură directă, Dumnezeu îi vorbea *direct*. Dar la ceilalți

profeți era indirect, prin viziuni și vise, sau orice ar fi putut fi. Aici vedem ce aparține nedesăvârșirii de astăzi, că cunoașterea noastră este *indirectă*. Nu este încă o cunoaștere față către față. Noi vom cunoaște odată pe Domnul Isus așa cum este cunoscut unul în ai cărui ochi poți privi direct „față către față”.

Dacă apostolul ar fi trăit în secolul 20, atunci ar fi folosit probabil imaginea unei fotografii. Cu siguranță pe baza unei fotografii îți poți crea o anumită impresie. Dacă se dorește cunoașterea unei persoane, atunci poți privi fotografia ei, dar este o fotografie, și fotografia poate avea contrast foarte mare, făcută de un fotograf excelent, foarte clară, nimic neclar, și cu toate acestea este ca o oglindă, este indirect, nu este o vedere față către față. Și chiar dacă am cunoaște fotografii foarte frumoase, cu contrast mare, foarte frumoase și foarte clare, așa de clare că după ce ai privit fotografia recunoști imediat persoana despre care este vorba. Oricât de bună ar fi fotografia, există totuși o depărtare imensă între privirea unei astfel de imagini și privirea față către față. Cunoașterea noastră astăzi este ca o cunoaștere fotografică, noi avem a face numai cu imagini fotografice. Chiar dacă ne uităm în propria oglindă, se vede numai o copie, o reflectare, și această reflectare poate fi cu contrast foarte mare, foarte exactă, dar ea rămâne o imagine în oglindă, nu este realitatea. Despre aceasta vorbește Pavel. Nu este o cunoaștere față către față.

Cunoaștere așa cum am fost cunoscut

„Acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin, cum am fost cunoscut și eu pe deplin.” Aceasta este o parafrază deosebită a felului cunoașterii noastre, așa cum noi o vom avea odată. Cunoașterea în timpul nostru are loc foarte intens în sens intelectual, așa precum într-o școală se poate dobândi cunoștință. Însă aici este vorba de cunoașterea unei persoane, așa cum cunoști pe cineva față către față – atunci noi Îl vom cunoaște pe El așa cum este, Îl vom vedea față către față. Însă El nu are nevoie de această schimbare, El ne cunoaște deja, El nu ne vede ca într-o oglindă, El ne cunoaște deja față către față. Domnul Isus, sau Dumnezeu, nu trebuie să Se dea mulțumit cu o imagine în oglindă. El ne cunoaște așa cum suntem. Și „atunci” și noi vom cunoaște, așa cum El ne cunoaște deja acum.

Aici nu se spune ce vom cunoaște noi atunci; putem adăuga liniștiți, atunci ne vom cunoaște pe noi înșine, așa cum El ne cunoaște acum. Căci noi ne cunoaștem pe noi înșine numai în parte. Dar mai mult decât aceasta: noi Îl vom cunoaște atunci, așa cum El ne cunoaște pe noi acum. În mod normal este mai degrabă așa, că două persoane, care probabil au corespondat un timp îndelungat și au schimbat fotografii, se vor vedea în cele din urmă față către față. Însă aici nu este așa. El ne cunoaște în față, însă noi nu-L cunoaștem, și doresc să adaug: noi Îl vom cunoaște așa cum El demult ne-a cunoscut. Însă aici nu stă „pe El”, nu stă nici „pe mine”; s-ar putea adăuga: noi vom vedea toate lucrurile în adevărata lumină. Cunoașterea în parte se va sfârși, noi vom putea cuprinde cu privirea lucrurile sub toate aspectele lor. Noi vom avea această cunoaștere în toate privințele, însă mie mi se pare, deoarece aici se spune față către față, că noi Îl vom cunoaște în mod foarte deosebit în acest chip desăvârșit.